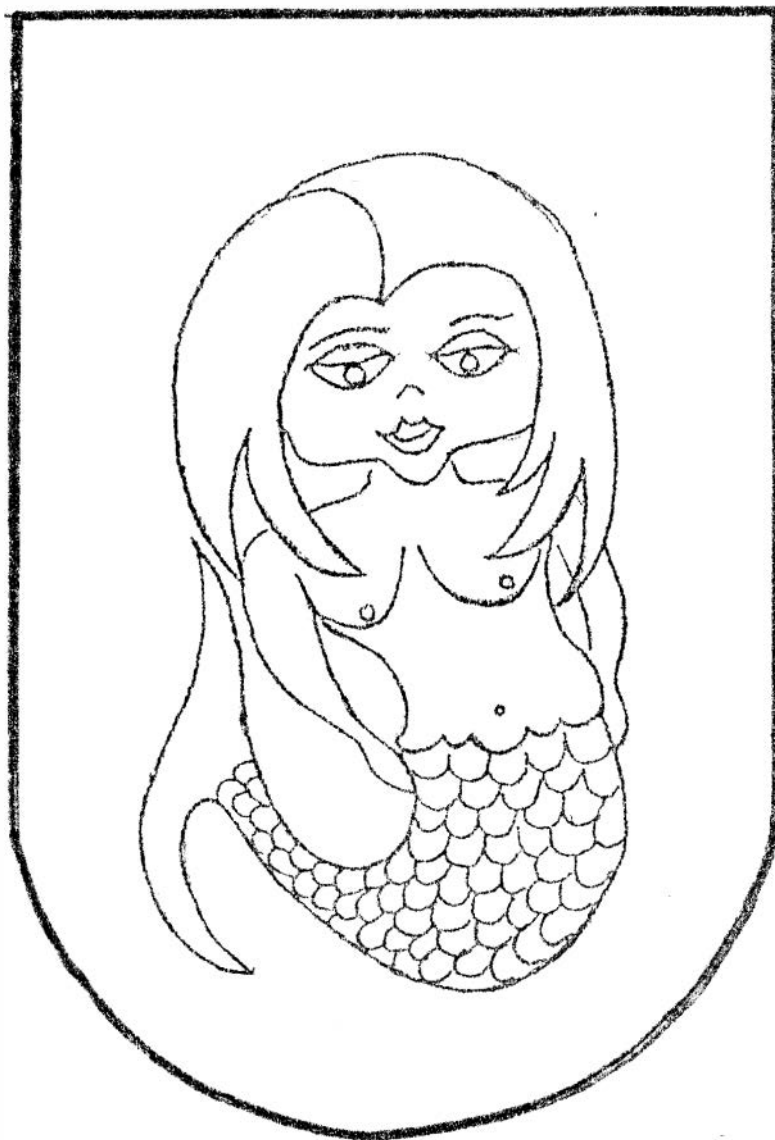

't MEERMINNEKE

KONTAKTBLAD
VOOR DE FAMILIE
van MEIRHAEGHE

"wie een boom heeft geplant, heeft niet voor niets geleefd"

Met deze bedenking van de Chinese wijsgeer Confucius rolt dit vijfde Meerminneke van de nieuwe pers. Ja, dit keer hebben we bij het "drukken" een ander procédé uitgeprobeerd en hopelijks valt dit, wat de uitvoering betreft, beter mee. Verleden jaar (en ook nu nog) hadden we vaak "technische problemen" af te rekenen. De presentatie was dan ook niet altijd vlekkeloos en de leesbaarheid niet optimaal. We hopen echter dat die schoonheidsfoutjes door de kwaliteit van de inhoud werden gekompenseerd. Eigen lof mag dan al een beetje stinken, toch citeren we hier de kritiek die over ons familieblad geschreven werd in 't Stamboompje, het stambomerskrantje voor Zuid en Midden Westvlaanderen: "de familie Van Meirhaeghe stuurde het derde nummer van het familietijdschrift 't Meerminneke. We staan vol bewondering voor de inhoud. Dit is werkelijk echte familiegeschiedenis zoals we het graag hebben. Er is maar één woord voor: degelijk! Een goed voorbeeld voor iedereen die met een gelijkaardig tijdschrift wil starten!" Einde citaat. Zo'n lovende woorden doen natuurlijk deugd, maar ze houden tevens de verplichting in om die kwaliteit in de toekomst hoog te blijven houden. We doen ons best.

Kwantitatief gezien hebben we zeker stof genceg om door te gaan. In de loop der jaren hebben we zoveel gegevens verzameld dat we die onmogelijk allemaal in ons familieboek kunnen stoppen. Het boekwerk zou te lijvig en te zwaar uitvallen. Dit betekent dat we voortdurend ons materiaal moeten wegen en beslissen wat er in komt en wat niet. Dat is een heel lastige opgave, want voor ons is ieder detail even belangrijk. Het zou spijtig zijn als een deel van dat opgeviste materiaal weer voorgoed in ons familiearchief zou begraven worden. Gelukkig hebben we 't Meerminneke waar we al dat "overschot" in kwijt kunnen.

Een voorbeeld. In ons familieboek behandelen we uiteraard het geslacht Van Meirhaeghe, maar al die naamgenoten zijn allen ooit eens gehuwd geweest. De herkomst van hun echtgenotes kunnen we in ons boek alleen beknopt behandelen. Het is nochtans erg interessant om na te gaan uit welk milieu die echtgenotes stonden en daarom zullen we die aangetrouwde families in ons Meerminneke uitgebreid belichten. Zo vindt u in dit nummer een bijdrage over de familie Dedekere waarmee heel wat lezers verwant zijn. Later komen we terug op de struiken Lambrecht, Coussens, Van Eenoo, Van Renterghem, Braet, Tytgat, Braeckeveldt, Sierens, Deroo, Vanden Dorpe, Vande Woestijne enz... We menen dat we de betrokken lezers hiermee een flink presentje geven want zo krijgen ze meteen een stuk van hun kwartierstaat kadoo. En wees gerust, elke tak zal aan bod komen!

Dit is slechts één voorbeeld dat de noodzaak van ons blad aantoonst. Tevens biedt 't Meerminneke de mogelijkheid om bepaalde thema's te behandelen en die van een beetje commentaar te voorzien. Zo hebben we nu al artikels gereed liggen over "de geestelijken", "de dorpspolitiekers", "emigratie",

"ongehuwde moeders in 't verleden" enz. Die geestelijken en dorpspolitiekers worden natuurlijk ook in ons boek vernoemd, doch daar zijn ze verspreid over de eeuwen. Hier hebben we de kans om hen allen rond één punt te verzamelen en deze aanpak leidt vaak tot een beter inzicht in het betreffende onderwerp.

We zullen ook uitgebreid ingaan op de plaatselijke dorps-geschiedenis van Wortegem en Kanegem (en omliggende dorpen). De geschiedenis van onze voorouders is niet los te denken van de onmiddellijke omgeving waarin ze geleefd hebben en daarbij hebben de Meirhaeghes zelf vaak een belangrijke rol gespeeld in het geestelijke en wereldlijke openbaar dorpsleven. Van de gelegenheid maken we dan ook gebruik om wat dieper in te gaan op begrippen als kasselrij, heerlijkheid, schepenbank, baljuwschap, poorterschap, cijns, enz. Zonder enig idee van deze begrippen is een goed begrijpen van onze genealogie niet mogelijk.

Daarnaast zullen we zeker niet nalaten om losse anekdotes of gelegenhedsvondsten eens uit te schilderen, zoals we dat met soldaat Dekie deden. In dit verband vindt u bvb. in dit nummer het "proces van Willem Van Meirhaeghe". Het zou doodzonde zijn als we zo'n pikante gegevens nergens zouden kwijt kunnen. We zullen ook een inspanning doen opdat ook de Van Meirhaeghes aan hun trekken zouden komen. We drukken er nogmaals op dat 't Meerminneke ook een hoekje vrijhoudt voor u allemaal. Stuur u ons eens een bijdrage over een of andere familiegebeurtenis of -figuur, een gedicht of zomaar wat nieuws. Graag zullen we uw pennevruchten publiceren.

Een nieuwe jaargang betekent ook dat de uitgever een vragende blik werpt in de richting van uw geldbeugel. Sedert ons laatste nummer hebben heel wat lezers spontaan en ongevraagd reeds een bijdrage gestort of toegestuurd. Telkens een hartverwarmende verrassing waarvoor onze oprechte dank. Daarom willen we dit jaar eens geen vaste som vooropstellen. We laten het gewoon aan ieder van u over om naar eigen godsvrucht en vermogen een centje bij te dragen. Misschien kan de som die we vorig jaar voorstelden een richtpunt zijn, min of meer. Als we niet uit de kosten komen roepen we wel.

In dit vijfde nummer vindt u dus de eerste aflevering van "beschuldigde sta op" of hoe Willem Van Meirhaeghe in 1660 beticht wordt van slagen en verwondingen toegebracht te hebben aan Janneke Verriest, de meid van de pastoor van Ooike. Het artikel over "duiveluitdrijvers en tooveressen" wordt in het volgend Meerminneke opgenomen daar het direkt aansluit bij het tweede deel van de voornoemde rechtzaak. Daarna volgt een schets van de Kanegemse molenaarsfamilie De-deckere waar Bernard Meirhaeghe zijn echtgenote vandaan haalde. Na een "in memoriam" aan Daniel Meirhaeghe, een Franse kozijn, volgen de klassieke rubrieken "familienieuws" en "van de hak" op de tak met aktuele informatie over onze familie en onze stamboomaktiviteiten.

Veel lentegroeten en tot het begint te zomeren, in juni.

Jan Meirhaeghe

Herman Meirhaeghe

Tussen de duizenden processen die tijdens het Ancien Régime voor de Raad van Vlaanderen (1) werden gevoerd, vonden we er een tiental terug waar naamgenoten bij betrokken waren. Ook onze voorzaten liepen al eens naast de schreef en gingen het wetboekje te buiten. Ondertussen heeft de tijd hun daden onder het stof der vergetelheid bedekt, tot er eeuwen later een verre nakomeling opstaat om al die oude koeien weer uit de gracht te halen. Niet dat we de eeuwige rust van onze voorouders willen verstoren! Er is alleen die niet in te nemen nieuwsgierigheid én de wetenschap dat ook ons niets (on-)menselijks vreemd is...

We dachten er goed aan te doen om u de teksten voor te leggen zoals ze in het 17° eeuwse Vlaams gesteld zijn, teneinde een maximum aan sfeer en lokale kleur te vrijwaren. Om de leesbaarheid te vergemakkelijken hebben we wel, tussen haakjes, hier en daar een begrip of woord hertaald. Nog een tip : een goede methode om deze oude teksten te begrijpen is ze gewoon in uw dialekttaal te lezen, zonder ze letter voor letter uit te spellen.

In het jaar 1660 blijkt ene Willem Van Meirhaeghe uit Ooike het erg letterlijk aan de stok gehad te hebben met Janneke Verriest, de dienstmeid van de plaatselijke pastoor Jan Desmet (2).

Deze Willem Van Meirhaeghe, zoon van Willem en Antonia Claerhout, werd te Ooike geboren in 1633. Zijn vader Willem, een volle kozijn van onze Kanegemse stamvader Jan, was schepen en greffier te Ooike en zijn grootvader Jan Van Meirhaeghe was er baljuw. Willem behoorde dus zeker tot de dorpsnotabelen en zijn status zal ook in het proces ter sprake komen. Willem of "Guillaeme" Van Meirhaeghe huwde in 1659 met Anna Tavernier en te Ooike werden twee dochters geboren :

1. Anna in 1660 en als boreling overleden.
2. Anna in 1661. Zij huwde met Jean Caillez uit Douay.

Anna Tavernier overleed reeds in 1663 en Willem hertrouwt te Wannegem-Lede in 1664 met Wilhelma Deleyn die hem nog zeven kinderen schonk (3) :

3. Jacobus, circa 1665.
4. Livina, circa 1668. Zij huwt Noe de Gand. Hun zoon Martinus werd pastoor van Pamele-Oudenaarde.
5. Joanna, circa 1670. Zij huwde Elias Spitaels.
6. Judoca, circa 1672. Zij huwde Francois Colbrant.
7. Judocus, te Wannegem-Lede in 1675.
8. Franciscus, te Wannegem-Lede in 1677.
9. Antonia, te Wannegem-Lede in 1678

Willem Van Meirhaeghe werd slechts 45 jaar oud. Hij overleed in 1678. Op het ogenblik van de feiten zien we hem echter als pasgehuwde man van 27 jaar.

We zullen nu de procesbundel doorworstelen en enigszins orde proberen te scheppen in dit lijvig dossier.

Op 7 mei 1660 ontvangt de baljuw van Ooike, Frans Vanden Dijcke, een bevelschrift van de Raad van Vlaanderen om "dadelic tappreghenderen (aan te houden) den persoon van Guillaeme Van Merhaghe ende tot desselfs laste, stappans ende sonder ophouden (onmiddellijk) criminelic te procederen (gerechtelijk te vervolgen)". Daarmee gaf de Raad van Vlaanderen gevolg aan het verzoek van Janneke Verriest, die van de voornoemde Meirhaeghe, volgens haar zeggen, een flink pak rammel gekregen had, zonder dat Meirhaeghe daarvoor door de plaatselijke baljuw ter verantwoording werd geroepen...

Op 11 mei wordt het bevel door de baljuw aan Willem Van Meirhaeghe overgemaakt "die daerop van andworde dient, met groot overlegh, ende onder andere dat de voornoemde Joanna Verryst niet en was ghequetst (gekwetst) int perickel des doots (doodsgevaar), soo dat hij op sijn versouck van slaekynghe (vrijlating) bij leenmannen en schepenen gheslaekt is gheweest, op belofte van wederomme in vanghenisse te comen ende stellende seker (betaalt borgtocht) voor drijhondert ponden parisis dat hij ghedaen heeft".

Willem antwoordt dus dat het slachtoffer niet in doodsgevaar verkeert waarop hij op zijn verzoek door de schepenbank op borgtocht vrijgelaten wordt, voor de aanzienlijke som van 300 ponden parisis.

Aan welke strafbare feiten had Willem zich dan wel schuldig gemaakt?

Lezen we eerst even het verzoekschrift dat het 26-jarige Janneke Verriest aan de Heren van de Raad heeft gericht en waarin we de versie van de feiten uit de mond van het slachtoffer kunnen beluisteren :

"Supplierende vertooght reverentelick (verzoekt eerbiedig) Jaenneken Verrist, dienstmaerte vande heere pasteur van Oycke, aldaer zieck ende ghequetst te bedde ligghende, dat zij opden xvij deser gaende (18 april 1660) ten huuse ende winckele van Paesschier De Mettene omme te coopen olie ende andere winckelwaeren tot behoeve vanden selven heere pasteur, is haer ghevolcht Guilliaeme Van Meerhaeghe met eenen groenen stock ofte clippel, daarmede hij de deure vande voornoemde De Mettene open gheslegghen hebbende ende meenende de suppliantte (verzoekster = Janneke) met den clippel te slaen, heeft zij moeten vluchten inde keuckens vanden huuse, daer hij haer oock ghevolcht is ende gheslegghen heeft. Dan zij hem eenichsins escapperende (ontsnappen) heeft zij achter haer toeghetrocken de keuckendeure met hope van haer te solaeren (af te zonderen) inden winckel, dan de voornoemden Meerhaeghe opden loopende de deure heeft gheforseert en haer op een nieuw inden winckel gheslaegghen tot dat men hem van haer ghetrocken heeft ende vuyten (uit het) huuse doen vertrecken. Als wanneer hij met den clippel is gaen zitten opden kerckmuer ende alsoo zij eenighen tijt daernaer ghenootsaect was uut te co men omme naer haer wooninghe te keeren, is van den zelve Meerhaeghe wederomme gheaggresseert (aangevallen) op sheeren straete, die haer met den clippel zoo gheslegghen ende ghequetst heeft dat haere schauders ende ellebogghen niet alleene gheforseert ende vuyt (uit) de noten en zijn, maer oock

eene pijn (been) vande arme ghebrocken, haer voorts ter aerden liggende gheschupt ende getorden (getrapt) hebbende, soo dat zij alnoch niet en is buyten perickel des doots (buiten doodsgevaar), ghelick ghesien wort bijde certificaetie van docteur ende chyrurgyn haer in cure (verzorging) hebbende. Ende zoude den voornoemden Meerhaeghe haer het leven genomen hebben ten waere dat zij "moort" roupende, hij van haer ghetrocken hadde gheweest van personen die ten laetsten thaerder hulpe quaemen. Dienvolghende al ist dat Franchois vanden Dycke, balliu aldaer, wel hadde behooren den voorn. Meerhaeghe over tvoorseyde ghewelt, straetschendt ende moortdadighe aggressie op het faict in vanghenisse (gevangen) te recommanderen ende tzijsen laste criminelic te agieren (gerechtelijk op te treden) soo laet hij (= baljuw) den zelve (= Willem) vrijelick alomme binnen de prochie verkeerren ende selfs in zijn geselschap converseren, tot groot schandael, misachinghe van justitie ende quaet exempel (slecht voorbeeld) van andere ende ten grootten verdriete vande supplianten (Janneke) siende dat den voornoemden delinquant (Willem) in zijne boosheyt gebodt (gesteund) wort vanden balliu, gevende selve instructie ande delinquant dat hij in plaetse van hem te castijden is protegerende (beschermen) soo dat zij (Janneke) ghenootsaect is, mits de macht ende vrienden die den delinquant aldaer onder de wethouders heeft, haeren toevlucht te nemen hier in thof."

In het bijgevoegd attest van de "docteur inde medecinen ende chirurgien binnen Audenaerde" zegt deze dat hij "de patient hebbende gevonden geaffligeert (toegetakeld) met verscheyde bote slaghen, onder ander de eene fosille (been) vanden slijcken (linker) arm ghebrocken, de jointuren (gewrichten) van den ellebogen ende schouderen verforseert, gheaccompaigniert met bloet spouwen, cleyne cortsen (koorts), swimmelinghe (duizeligheid) ende ander simpthomatien."

Janneke beschrijft hier dus hoe ze door Willem Van Meirhaeghe te lijf werd gegaan in de winkel en later ook op straat en hoe ze door hem deerlijk werd toegetakeld. Zij zegt verder dat zij zich tot de Raad richt omdat de plaatselijke baljuw niet tegen Van Meirhaeghe wil optreden, omdat deze laatste zoveel macht en vrienden heeft bij de plaatselijke gezagsdragers. Volgens het doktersattest is Willem erg tekeer gegaan : breuken, ontwrichtingen, bloed spuwen, koortsen zouden Janneke in doodsgevaar gebracht hebben. Over de oorzaak of aanleiding van dit handgemeen wordt echter met geen woord gerept.

Op 5 mei worden door notaris Jooris Taelman een hele reeks getuigen verhoord, in bijzijn van pastoor Jan Desmet en dokter Jacques Arnauts :

- Janneke Verriest verhaalt nog eens het relaas van de feiten en voegt er aan toe dat zij, terwijl ze ziek te bed ligt, "diversschelick Van Meerhaeghe heeft hooren passeren ende repasseren voor den huysse vanden heer pasteur al fluytende ende singhende".

- Jan Tsolle fs. Jan, 50 jaar, getuigt "op sijne manne waerheyt" dat ook hij "Van Meerhaeghe daghelicx ziet gaende ende verkeerende langs de straeten al fluytende en singhende."
- Jan vanden Dorpe fs. Christiaen, 30 jaar, heeft Van Meerhaeghe horen zeggen : "laet haer coomen, ick sal haer wat gheven". Hijzelf is Janneke te hulp gekomen op straat, waarbij hijzelf ook geslagen werd. Daarbij zegt hij Willem "ghesien thebben jae selfs inde vergaedinghe van bailliu ende schepenen, cautende, spreckende ende handelende mette officieren".
- Paesschier de Meulemeester, 25 jaar, is net als Guillaeme de Bouvere, 40 jaar, getuige geweest van de vechtpartij en zij verklaren Willem van Meerhaeghe sedertdien gezien te hebben "doende zijn affairen" en "sondach lestleden inde kercke hoorende den dienst der missen".

Deze getuigen ten laste hebben het allen over het feit dat Willem bijna drie weken na de bewuste dag, nog steeds op vrije voeten loopt, niet lastig gevallen wordt door de wethouders en zich zelfs "al fluytende ende singhende" een provocerende houding mag aanmeten...

Na al deze beschuldigingen laten we nu de andere klok, de klok van de betichte horen. Lezen we er dus het antwoord van Willem Van Meirhaeghe op na :

Willem "zegt waerachtigh te zijne dat de voorn. Janneke Verrist tsedert ontrent een half jaer errewaert (geleden) upden verweerder (= Willem) zijne susters ende bloetvrienden heeft ghehadt sulck eenen onversadelijcken (onverzadigbaar) nijt ende vijantschap, dat sij niet alleene hemlieden (hen) en heeft gheinjuriert (beledigd) hemlieden noemende hoeren ende tooveresschen maer bovendien oock segghende overluijt dat zij sulcx waeren van gheslaechte te gheslaechte. Ende oock wijsende tgraf van zijne sustere, overleden jonghe dochtere, gheseyt datse oock gheweest was eene tooveresse ende drie van haere kinderen hadde verdaen. Dat meer is heeft zij tzelve (dit) diversschelick (diverse keren) gheseyt ende upt kerckhof Baerbele, sverweorders sustere, gheworpen met grooter steenen om haer tleven te nemen. Ende mits hij is van het treffelijckste gheslachte vande prochie, mits zijnen grootvaedere heeft gheweest bailliu (baljuw) ende wethaudere deser prochie ende ander heerlicheden, zijnen vadere schepene ende greffier (gelijck andere zijn vrienden nu noch zijn) ende zijne moedere ende zusters ende moeyen ende vrienden eerelick hebben gheleeft, overleden en begraven zijn, en heeft sverweorders herte sulcke enorme injurien niet langher connen verdragen.

Oversulcx hij verweerder, sijne susters ende vrienden, noch levende alsoowel als doverledene, upden xvij april 1660 noch eens soo groffelick gheinjuriert zijnde upde plaetsche te Oycke, heeft hij haer daer ghesmeten (geslagen) met eenen elsenstock drij slaeghen up haer lichaem.

Laetende de Heeren oordelen ofter mensche ter weerelt leeft die hem saude commen vermijden (beletten) van slaen als men niet alleene hem, maer doverledene auders en vrienden, die eerelick en in qualiteiten hebben gheleeft, ghegouverneert, overleden ende begraven zijn, soo enormelijck injuriert ende daerinne soo langhe

continuiert (volhoudt). Eist dat Janneke ghecondempneert (veroordeeld) sal worden de injurien (beledigingen) alhier publiclick te wederroupen ende verclaeren dat zij die heeft gheseyt ter quader causen (met boos opzet) ende dat zij hem Meerhaeghe hier ende zijne bloetvrienden haut voor lieden met eeren, sonder reproche (waarop niets valt aan te merken) ende dat zij over injurie vande overledene ghedaen, sal ghebannen worden vute prochie van Oycke ende dese casselrije van Audenaerde den tijt van 20 jaeren".

Willem stelt op zijn beurt een dokter aan die tot de konkluzie komt dat er helemaal geen sprake is van doodsgevaar. "Upden 29 april (tien dagen na de feiten) heeft Janneken staen cauten teghen dhuysvrauwe vande coster ende ander personen ende is daernaer noch ten diverssche stonden buyten ghesien gheweest, zoodat zij luttel of niet ghequitst en can gheweest hebben". Dat "bloed spuwen" werd evenmin veroorzaakt door de vechtpartij "mits zij ordinairelick dickmael (gewoonlijk dikwijls) bloet is spuwende"...

Via het antwoord van Willem komen we eindelijk iets te weten over de oorzaken van het konflikt. Willem beweert dat Janneke al geruime tijt de naam en de faam van zijn familie besmeurt en zelfs familieleden lastig valt op straat. Janneke zou de Van Meirhaeghes uitgescholden hebben voor "hoeren ende tooveressen van gheslachte te gheslachte". Zij zou gezegd hebben dat Willems ongehuwde en overleden zuster drie kinderen vermoord had (abortus?) en ze zou tevens Willems andere zuster Baerbele met stenen bekogeld hebben. Een getuige, Pieter Van Symays bevestigt in zijn verklaring dat Janneke Verriest tot Baerbele geroepen had "dat zij eene tooveresse was ende heeft Janneke ghenomen eenen stock up het kerckhof ende geworpen upden rugghe van Baerbele die noch ghelooopen is tot inde vierschare vande heerlijkheyt". Symays zegt ook nog geroepen te hebben tot Gillis Tavernier : "ist wel reden dat men iemand steent (stenigt) op het kerckhof?" Daarna vroeg Baerbele : "saude ghij segghen dat ick eene tooveresse ben ofte iemand van de mijnen?", waarop Janneke replikeerde "ick haut van goede ende van weerde (ik blijf erbij) al tghone dat ic gheseyt (heb en) ic sal noch eens wel segghen : u suster heeft drije ofte vier kinderen verdaen".

Willem zegt verder dat het op de dag van de feiten weer tot een scheldpartij gekomen is en dit was blijkbaar de druppel die de emmer deed overlopen. Hij heeft het ook uitvoerig over het feit dat hij tot het "treffelijkste geslachte vande prochie" behoort en steekt het niet onder stoelen of banken dat hij als notabele onder de plaatselijke gezagsdragers veel vrienden heeft. Heel zelfbewust beperkt hij zich niet tot een zelfverdediging, maar gaat in de aanval waar hij eist dat Janneke zich publiek zal verontschuldigen en voor twintig jaar verbannen zou worden uit het dorp en de kasselrij. Wat het handgemeen zelf betreft maakt hij er zich met enkele woorden vanaf : met een stok drie slagen op haar lichaam, dat was alles...

Op dit punt schorten we de debatten op en verwijzen naar de eerstvolgende zitting waarvan we in het volgend Meerminneke verslag zullen doen. We zullen zien hoe heel deze zaak een lange voorgeschiedenis had met talrijke pikante en, achteraf beschouwd, grappige anekdotes.

noten

1. De Raad van Vlaanderen was het opperste gerechtshof in het graafschap Vlaanderen en was sedert 1407 tot het einde van de 18° eeuw te Gent gevestigd. Men kon er beroep aantekenen tegen de vonnissen die door andere rechtbanken in het graafschap waren uitgesproken. Tot het einde van de 14° eeuw traden de plaatselijke schepenbanken in de dorpen, heerlijkheden en steden op als soevereine rechters en tegen hun uitspraken bestond geen mogelijkheid van beroep. De Raad van Vlaanderen slaagt er echter in controle te krijgen op deze rechtbanken van eerste aanleg. Steeds meer brachten gewone particulieren hun geschillen, die normaal door de gewone rechtbanken dienden gevonnist te worden, rechtstreeks voor de Raad van Vlaanderen, in de hoop er een betere en snellere rechtsbedeling te vinden. Zo richt ook Janneke Verriest zich direkt tot de Raad, daar ze van mening is dat de plaatselijke schepenbank te Ooike haar belangen niet genoeg ter harte neemt.
Geschiedenis der Nederlanden - Winkler Prins - deel 1.p.300.
2. Archief Raad van Vlaanderen - Inventaris Buntinx nr. 14.196 Rijksarchief Gent.
3. Fragment genealogie Van Meerhaeghe - Stadsarchief Oudenaarde nr. 487.

- - - - -

De familie Dedeckere, een molenaarsgeslacht

Tussen de lezers van 't Meerminneke tellen we heel wat nakomelingen van Henri Meirhaeghe en Virginie Mestdagh uit Ingelmunster, van Felix Meirhaeghe en Rosalie Laethem uit Ruiselede en van Eduard Meirhaeghe en Leonie Missant uit Tielt. Deze drie Meirhaeghes waren broers. Zij waren de zonen van Bernard Meirhaeghe en Virginie Amelie Dedeckere uit Kanegem (C).

Bernard en Virginie huwden te Kanegem in 1838. Beiden handtekenen de huwelijksakte, waarin de bruid als "particuliere" of bijzondere omschreven wordt wat haar beroep of "stand" betreft. Ze vestigen zich als landbouwers op de "Hoythoeck" te Tielt, waar hun acht kinderen geboren worden. Vier van hen zullen als kind overlijden.

Hun drie voornoemde zonen :

- Henri, geboren te Tielt op 22 augustus 1839.
- Felix, geboren te Tielt op 25 november 1842. (1)
- Eduard, geboren te Tielt op 27 februari 1849.

Bernard Meirhaeghe blijkt in 1852 ook nog het beroep van winkelier uitgeoefend te hebben. Hij overlijdt op 46-jarige leeftijd te Tielt in 1855. Zijn weduwe, Virginie Dedeckere, hertrouwt in 1857 met Gratianus Vinckier en overlijdt te Tielt in 't jaar 1900 in de Pittemstraat. (2)

Over haar familie en voorouders hebben we indertijd een aantal losse gegevens bijeen gesprokkeld, op basis waarvan we deze korte schets konden maken.

Virginie Amelie Dedeckere, echtgenote Bernard Meirhaeghe, werd te Meulebeke geboren op 6 februari 1816 als dochter van Pieter-Jacob Dedeckere en Coleta Demey. Haar ouders woonden dus aanvankelijk te Meulebeke. Rond 1820 verhuist het gezin naar Kanegem, waar Pieter-Jacob op de Westhoek het beroep van molenaar en olieslager uitoefent. Hij woonde meer bepaald op de Axpoelemolen, gelegen in de omgeving van de Axpoelemolenweg en de Tielvoetweg. Dochter Virginie heeft haar echtgenoot niet ver moeten zoeken, daar de Meirhaeghes hun burens waren. Pieter-Jacob Dedeckere overleed te Kanegem op 5 november 1850. Na zijn dood volgt zijn zoon Clement Dedeckere hem op als olieslager en molenaar; hij wordt ook nog koopman genoemd. Een andere zoon, die net als zijn vader de naam Pieter-Jacob Dedeckere draagt, oefent te Ruiselede eveneens het beroep van molenaar en olieslager uit. We hebben hier dus zeker met een muldersgeslacht te maken.

De twee dochters uit het gezin Dedeckere-Demey, nl. Henrica en Ida, worden in hun huwelijksakte beiden als "bijzondere" omschreven.

Henrica Dedeckere, geboren te Kanegem op 8.6.1824, huwt te Kanegem op 27.10.1849 met landbouwer Ivo Bruyneel, geboren te Pittem op 12.10.1828 als zoon van Joseph en Rosalie Decoster. Bruid en bruidegom ondertekenen de huwelijksakte.

Ida Dedeckere, geboren te Kanegem op 18.2.1827, huwt te Kanegem op 21.9.1854 met Henri Franciscus Demeulenaere, koopman uit Zwevezele. De bruidegom werd te Zwevezele geboren op 6.12.1822 als zoon van Frans Demeulenaere "negociant" en Francisca Callens. Bruid, bruidegom en moeder Coleta Demey handtekenen de akte.

Coleta Demey overleed als "bijzondere" op de Kanegemse Kerkhoek op 4 januari 1860.

Het is dus duidelijk dat de familie Dedeckere te Kanegem tot de "bijzonderen" van het dorp behoren. Alles wijst er op dat er zeker welstand heerste in dit molenaarsgeslacht. Daarmee staat zeker het feit in verband dat ze allen "geletterd" waren.

We zagen dat de "Deckers" te Kanegem inwijkelingen waren. Een vluchtig onderzoek wees uit dat ze van Hooglede afkomstig waren en via Ardoole en Meulebeke tenslotte omstreeks 1820 te Kanegem neerstreken :

- I. Clemens Dedeckere, geboren circa 1670, wellicht weduwnaar van Maria Embo, huwt Petronilla Cuninckx.
Te Hooglede werden uit hen geboren :
 - Judoca, op 28 november 1708.
 - Matheus, : volgt onder II
- II. Matheus Dedeckere, geboren te Hooglede op 14 december 1709 als zoon van Clemens en Petronilla Cuninckx, Matheus, weduwnaar van Isabella Clara Salen, huwt Maria Joanna Ooghe.
Te Hooglede werden uit hen geboren :
 - Maria Goddelieve, op 23 maart 1743.
 - Petrus-Jacobus : volgt onder III

III. Petrus-Jacobus Dedeckere, geboren te Hooglede op 9 februari 1751, als zoon van Matheus en Maria Joanna Ooghe.
Pieter-Jacob huwt te Hooglede op 12 februari 1778 met Isabella Rosa Vereecke.
 De bruid werd te Hooglede geboren op 28.10.1757 als dochter van Ivo Vereecke en Maria Joanna Van Damme uit "Roosbeke" (wellicht Westrozebeke).
 Te Ardooie worden uit hen geboren :

- Clemens, op 21 november 1778
- Petrus-Jacobus : volgt onder IV.

Vader Pieter-Jacob is geen 34 jaar oud als hij te Ardooie overlijdt op 22.5.1785.

IV. Petrus-Jacobus Dedeckere, geboren te Ardooie op 23 februari 1780 als zoon van Pieter-Jacob en Isabella Rosa Vereecke.
 Hij huwt, zoals gezegd, met Coleta Demey, geboren te Tielt op 14 februari 1788 als dochter van Joseph Demey en Anna Maria Coussens.
 Het echtpaar vestigt zich dus te Meulebeke en later te Kanegem.
 Hun kinderen :

- Pieter-Jacob, mulder te Ruiselede.
- Virginie-Amelie, huwt Bernard Meirhaeghe.
- Clement, mulder te Kanegem.
- Henrica, huwt Ivo Bruyneel.
- Ida, huwt Henri Demeulenaere.

Tot zover deze korte schets over de familie Dedeckere. Misschien zijn er lezers die hun ouders of grootouders nog horen vertellen hebben over deze Kanegemse "Deckers". Indien niet, dan hopen wij die vergeten herinneringen weer tot leven gewekt te hebben. Ook de nazaten van Henri, Felix en Eduard Meirhaeghe (Meerhaeghe, Meerhaege) hebben dus molenaarsbloed in de aders net als de nakomelingen van hun kozijn Eduard Meirhaeghe aan wie we in ons derde Meerminneke een bijdrage gewijd hebben.
 Van de Axpoelemolen zijn vandaag alleen nog de grondvesten te bespeuren. Misschien het richtpunt voor een gezonde wandeling door uw eigen verleden.

ncten :

1. Volgens zijn rouwzantje werd Felix Meirhaeghe te Ruiselede geboren op 25.11.1842. Dit is dus duidelijk fout!
 Felix werd wel degelijk te Tielt geboren. Rouwzantjes zijn erg belangrijk, doch de gegevens blijken dus niet altijd te kloppen.
2. Een gedetailleerde geschiedenis van het gezin Bernard Meirhaeghe-Dedeckere vindt u in ons toekomstig familieboek.

- - - - -

In Memoriam Daniel Meirhaeghe

Elf jaar geleden overleed Daniel Meirhaeghe in een ziekenhuis nabij Parijs. Hij was pas 36 jaar oud en liet een vrouw en vier kinderen achter. We willen zijn leven hier even terug in de herinnering oproepen.

Daniel Meirhaeghe werd op 19 augustus 1934 geboren te Orvilliers-Frankrijk als jongste kind van Cyriel Meirhaeghe en Alice Dewaele. Zijn ouders waren in 1924 vanuit Kanegem naar Frankrijk uitgeweken om er in de buurt van Troyes als landbouwers een nieuw leven te beginnen. Daniel verliest zijn moeder als hij pas één jaar oud geworden is. Hij huwt in 1958 met Régine Raffort en te Troyes worden hun vier zoontjes geboren :

- Luc Meirhaeghe op 5 februari 1960.
- Marc Meirhaeghe op 5 november 1961.
- Christophe Meirhaeghe op 5 april 1965.
- Dominique Meirhaeghe op 4 januari 1967.

Daniel zocht zijn broodwinning niet in de landbouwersstiel maar werd arbeider in een speldenfabriek te Troyes, waar hij tevens syndikaal afgevaardigde was. Hij overleed op 12 maart 1971 aan de gevolgen van een hartkwaal.

Een nicht van Daniel, Brigitte Handel, dochter van Etienne en Jeanne Meirhaeghe, stuurde ons de tekst van de homilie toe die tijdens de rouwdienst werd uitgesproken en waarvan de vertaling hieronder volgt :

" Het Woord van God, dat we zojuist beluisterd hebben, heeft ook Daniel gehoord. Hij heeft het Woord gehoord én geloofd. Ik bedoel dat hij dit Woord ernstig genomen heeft en er samen met Régine zijn leefregel van gemaakt heeft.

Ik zal hier geen ijdele woorden verspillen aan dit Woord Gods. Men vervalt zo gemakkelijk in woordenkramerij. Maar ik nodig u allen uit om samen te kijken hoe dit Woord het leven van Daniel beheerst heeft en dit leven zal hier vanmiddag tot ons spreken.

Ik herinner me een dag in april 1967. Daniel was net terug van een vergadering met de paritaire commissie en de patronale kamer van de metallurgie. Hij vertelde me die avond hoe hij had moeten vechten opdat prioriteit zou toegekend worden aan de laagste lonen. Tijdens die vergadering had hij uitgeroepen "2 fr. 45 per uur, mijne heren, dit is een schande voor onze beschaving! Denk eraan dat dit hongerloon wordt uitbetaald aan huisvaders!" Hij revolteerde uit het diepst van zichzelf.

Hij was een militant arbeider. Dit betekende dat hij opkwam voor de belangen van de arbeidersklasse, voor meer menselijke levensomstandigheden. Op het vlak van de loonstrijd en ook in andere sectoren van het arbeidersleven, vocht Daniel opdat de maatschappelijke structuren rechtvaardiger zouden worden, meer ten dienste van de mens, van alle mensen.

Hij was een kristen. Hij begreep dat de arbeidersstrijd voor een beter leven door God zelf in het hart van Zijn kinderen werd gelegd. God die aan alle mensen, en niet alleen aan enkele geprivilegieerden, heel de aarde met al haar rijkdommen had geschonken, opdat allen er zouden kunnen van genieten. Bij Daniel was er geen breuk tussen die arbeidersstrijd en zijn geloof in Kristus. Dit was voor hem een dubbele eis en één enkele trouw.

Toen Daniel nog délégué was van de C.F.D.T. bij Lebocey-aiguilles maakte hij het eens mee hoe kollega's een vriend-délégué van de C.G.T. (kommunistische vakbond) bekritikeerden en hij zei: jullie kritikeren maar wat 'doen' jullie eigenlijk? Zijn jullie alleen maar passieve gesyndikeerden? Die man is moedig; hij verdedigt jullie ondanks de kritiek. Ik bewonder hem!

Ook dat was het militant leven van Daniel. Hij had zijn syndikale overtuiging, maar hij weigerde elk sectarisme. Hij wilde broederlijk de strijd voeren, hard doch zonder haat. Hij wilde zijn kameraden organiseren, niet om er een massa van te maken, maar om hen uit hun individualisme te halen, opdat ze hun hart zouden openen voor de solidariteit.

Hij wilde niet alleen dat de maatschappij zou veranderen. Ook het hart van elk mens afzonderlijk moest veranderen. En ook daar was geen tegenspraak tussen de arbeidersstrijd en het geloof in Kristus. Beide idealen dreven hem ertoe van de mensen te houden door ze te helpen bevrijden van de hoogste slavernij: het gemis aan broederlijkheid. Daniel was niet zonder zonde, hij was niet zonder fout. Doch het richtsnoer van zijn leven was de strijd voor de bevrijding van de arbeidersklasse en deze bevrijding kon hij zich niet voorstellen zonder Kristus.

Kristus was voor hem de Mens die steeds opnieuw begon, ook als het gevoel van moedeloosheid hem overviel. Kristus was voor hem de Mens van wie hij dacht dat Hij alleen in staat was de mens te bevrijden, totaal, volmaakt en definitief. Hij herkende in Kristus de God die zoveel van de mensen hield dat hij er zijn leven voor gaf. Daniel heeft Zijn Liefde beantwoord door hem te volgen en om met stille moed ook zijn leven te geven voor zijn broeders.

Samen met Régine die volledig achter hem stond in zijn militante strijd, samen met zijn vrienden-arbeiders en samen met zijn kameraden van de A.C.O. heeft Daniel zijn leven in liefde geleefd. Omdat hij Kristus in de dood is gevolgd weten we dat hij nu bij de Vader op ons wacht.

Nu vandaag doet God, via het leven van Daniel, bij ieder van ons een beroep op ons geweten. Aan ieder van ons om het Woord te horen, te beantwoorden en er trouw aan te blijven."

Uit een brief van Brigitte Handel vertalen we volgende ontroerende passage waarin ze enkele herinneringen aan haar nonkel Daniel neerschrijft:

"Daniel overleed in het ziekenhuis Foch de Suresnes nabij Parijs op 12 maart 1971. Ik had een grote bewondering voor mijn nonkel die tien jaar ouder was dan ikzelf. Zijn dood

betekende voor mij een groot verlies. Ik bezocht hem regelmatig in het ziekenhuis waar hij opgenomen was wegens hartklachten. Hij stierf twee dagen na een operatie. Hij was erg verzwakt en ik begrijp nog altijd niet waarom de dokters hem dan toch geopereerd hebben. Ik weet niet of iemand van jullie hem gekend heeft? Indien wel, dan zal men je vertellen dat Daniel een genereuze, oprechte en gepassioneerde persoonlijkheid was. Ik heb veel van hem geleerd. Zijn leven stelde hij ten dienste van de anderen en ik vrees dat die grote inzet hem tenslotte geknakt heeft. Hij moest zichzelf wat meer in de hand gehouden hebben. Doch steeds was hij daar waar iemand hem nodig kon hebben. Ik hield er zo van om met hem over politiek te discussiëren. Hij had heel vocruitstrevende ideeën, die steeds gebaseerd waren op de liefde voor de anderen. Zijn kinderen, vier zoontjes, voedde hij in vrijheid op. Hij probeerde hen het goede en het kwade te leren begrijpen, zonder dwang, want zijn gouden stelregel was : hen nooit te slaan. En men kon het al raden... Hij die zelf nooit zijn moeder gekend had, liet op zijn beurt vier kinderen achter die de tijd niet kregen om hun vader te leren kennen."

Misschien is het goed om de levensboodschap van Daniel Meirhaeghe, in deze krisistijden niet uit het oog te verliezen.

- - - - -

F A M I L I E N I E U W S

en Adam gewon Seth

Evy Meirhaeghe, geboren te Leuven op 29 oktober 1981.
dochter van Daniel Meirhaeghe en Hilde Stas uit Wilsele.
kleindochter van Remi Meirhaeghe en Margriet Huys.

Bert Meirhaeghe, geboren te Kortrijk op 12 december 1981.
zoon van Luc Meirhaeghe en Nadine Polfliet uit Waregem.
kleinzoon van Alois Meirhaeghe en Elza Tanghe uit Petegem-Deinze.

Michiel Van Meirhaeghe, geboren te St.-Amandsberg op 14.12.1981.
zoon van Arsène Van Meirhaeghe en Annie Kastelijn, St.-Amandsberg.
kleinzoon van Cyriel Van Meirhaeghe-Clauwaert uit St.-Amandsberg.

.

Gelukwensen voor Jan en Andrea Meirhaeghe-Vandenbulcke ter gelegenheid van hun 35-jarig huwelijksfeest op 12 februari 11.

van de hak op de tak

Zaterdagmiddag 2 januari 1982 was het verzamelen geblazen voor de nakomelingen van August Meirhaeghe en Estella Maria Vandermeersch.

Verleden jaar ging het nieuwjaarsfeestje door te Tielt en konden we 63 aanwezigen begroeten. Dit jaar keerden we met zijn allen terug naar onze bakermat, naar Kanegem, waar de koffietafels in de plaatselijke parochiezaal werden opgesteld.

Rond 14 uur streken ze van overal neer, de meesten uit de streek van Tielt, doch ook uit Beveren-Leie, Deinze, Drongen, Ledeborg, Louvain-la-neuve, Oudenaarde, Poperinge, Roeselare, Soignies enz. Het "gaat en vermenigvuldigt u" is blijkbaar een bevel dat door onze familie met volle overgave en complete inzet werd en wordt uitgevoerd... We telden een 70-tal volwassenen en een 20-tal krioelende kleuters. Een kleine 90 aanwezigen dus! En het wordt elk jaar een beetje moeilijker om al die gezichten van nieuwe verloofden en peuters een naam te geven. De vraag "wienste manneke of meiske zijde gij?" was dan ook niet van de lucht evenals de reacties "is hij al zo groot" en "tis just zijn vader"... De erg lekkere boterhammen-met-kaas werden in een oogwenk soldaat gemaakt en de koffiemachine van nonkel Albert deed wonderen. Onze speciale dank gaat zeker naar nonkel en tante Albert Meirhaeghe-Lauwers en Guillaume Herman-Meirhaeghe én hun kinderen voor het vele werk en de prima service! Na de koffietafel werd er nog lang letterlijk en figuurlijk nagekaart tussen pot en pint. De geestrijke dranken deden hun werk en hier en daar hoorden we een muzikale stemverheffing. Een nonkel verscheen plots met een hondenketting rond de hals en op de verwonderde vragen van de disgenoten antwoordde hij erg gevat "dat hij gene mens was om los te lopen". Ook ordergetekende kreeg een vlieg in zijn oog en moest rond 21 uur de aftocht blazen. Tot volgend jaar allemaal!

Hartelijk dank aan Gabrielle Vanparijs echtg. Deschuyter uit Kanegem voor de rouwzantjes die ze ons toestuurde. Zo konden we weer een aantal leemten in onze verzameling aanvullen. Onze speciale aandacht gaat ook uit naar haar zoon, Paul Deschuyter uit Kanegem, die ons rond nieuwjaar met een erg belangrijk telefoontje verrast heeft. Hij heeft namelijk de taak op zich genomen om de kadastrale gegevens bijeen te zoeken van al de Meirhaeghes die tijdens de vorige eeuw in het Tieltse leefden. Een enorm werk dat ons de onontbeerlijke informatie biedt om de sociaal-ekonomische geschiedenis van ons voorgeslacht in detail uit te werken. Zijn aanbod kwam bij ons als een totale verrassing aan en we zijn dan ook in de wolken met zo'n medewerker! Dit betekent echter ook dat de publicatie van ons boek weer wat opgeschoven wordt naar een latere datum. Het is noodzakelijk om deze nieuwe gegevens eerst te verwerken. Ons boek kan er alleen maar rijker op worden en alle lezers van dit blad zullen Paul, een der vele achterkleinzonen van Desiré Meirhaeghe, erg dankbaar zijn. Zo ziet u maar dat ook zij die de naam Meirhaeghe niet zelf dragen ook hun bijdrage leveren en begaan zijn met ons werk. Tevens danken we Paul voor de rouwzantjes die hij ons eveneens toestuurde. Merci !!

Ook dokter Van Den Bosch uit Bondues (Noord-Frankrijk) is geen Meirhaeghe. Hij is zelfs geen bloedverwant; alleen zijn echtgenote is een late telg van onze Kanegemse struik. In een vorig nummer zegden we reeds dat hij voor ons alle uitgeweken "Kanegemse" Meirhaeghes uit de streek van Rijsel-Roubaix bijeenzoekt. Eind verleden jaar mochten we weer een van zijn lijvige enveloppes uit onze brievenbus opvissen. Daaruit kwam te voorschijn : een blad papier van 0,70 m. op 1,80 m. (!!) waarop hij schematisch de resultaten van zijn speurwerk heeft uitgetekend. Voorlopig heeft hij in de Nord reeds meer dan 130 (!!) Meirhaeghes ontdekt, waarvan er op vandaag nog velen in die streek leven. En wij die ooit dachten dat deze tak D volledig uitgestorven was... Samen met dit reuzeschema stuurde hij ons ook nog een 30-tal rouwbrieven (én foto's uit het begin dezer eeuw) toe die natuurlijk ook een hoop informatie bevatten over deze uitgeweken tak. Het spreekt vanzelf dat we ook deze gegevens in ons boek zullen opnemen en dat we daardoor de publicatie weer eens een tijdje moeten verdagen.

Als er familieleden zijn die de eerste jaargang of de eerste vier Meerminnekes nog willen ontvangen, dan is het nu de hoogste tijd om zich te abonneren (200 fr.)
 Onze voorraad is bijna uitgeput en het is niet mogelijk om voor een herdruk te zorgen. Haast u voor het te laat is.

Hartelijk dank voor de attente kerst- en nieuwjaarswensen die we mochten ontvangen van Cyriel en Cynthia Van Meirhaeghe uit Gent, E.Z. Hilde Meirhaeghe uit Kortrijk, Alain Meirhaeghe-Hoylaerts uit Haacht, Marc Meirhaeghe-Toubac uit Tildonk, Georges en Paula Meerhaege uit Courcelles en Pierrette Meirhaeghe uit Romilly-sur-Seine, Frankrijk.
 Eveneens dank aan Maurice Meirhaeghe uit Grammene, Johan Meirhaeghe uit Roeselare, Andrea Meirhaeghe uit Kanegem en Chris Verkaemer uit Beveren-Leie voor de rouwzantjes, familiefoto en stamboontips.

De Hr. André Braet, een oud-Ruiseledenaar uit Erembodegem, publiceerde in 1980 "het geslacht Braet door de eeuwen heen". Dit molenaarsgeslacht vertakte zich tijdens de voorbije vier eeuwen vooral in de streek van Tielt-Kanegem-Ruiselede. Heel wat Meirhaeghes zochten hun levenspartner in deze familie. Met de Hr. Braet onderhouden we een briefwisseling waarbij we wederzijds gegevens uitwisselen. We konden dankzij zijn bereidwillige hulp onze kwartierstaat uitwerken tot in de jaren 1500. Van onze kant konden wij hem ook een stuk verder helpen daar hij via zijn betovergrootmoeder Rosalie Meirhaeghe (tak A) ook met ons allen verwant is. Later meer over deze Braet-ies die indertijd de Kanegemse Eeckhoutmolen draaiende hielden.

Van Richard-Daniel Meirhaeghe uit Oudenaarde ontvingen we een kritische reactie op ons artikel over "de familienaam Van Meirhaeghe". Daar hij zijn jeugd te Ooike heeft doorgebracht beschikt hij over directe informatie over het plaatsje "Meirhaeghe" en we vinden het dan ook belangrijk met zijn visie rekening te houden.

- Hij stelt, heel terecht, in zijn brief dat de Meirhaegstraat, vóór de fusie van Wortegem en Ooike, eigenlijk te Ooike gesitueerd moet worden. Op onze plattegrond in Meermin nr. 3 situeren we, binnen de cirkel, de Meirhaegstraat alleen te Wortegem. Dit stuk heette inderdaad vóór de fusie "Ooikestraat" en vormde het verlengstuk van de Meirhaegstraat te Ooike. Nà de fusie versmolten beide stukken echter tot de éne Meirhaegstraat. (vanaf de Kruishoutemsesteenweg te Wortegem tot aan de Karmstraat te Ooike) Daniel heeft dus zeker gelijk wat het recente verleden betreft, doch enkele eeuwen terug lezen we in de oude bronnen dat de Meirhaegstraat zeker ook over Wortegems grondgebied liep.
- Op ons kaartje situeerden we de Meirhaegehoek grotendeels op Wortegem en de schrijver heeft gelijk als hij zegt dat we Ooike niet uit het oog mogen verliezen. We legden misschien een beetje teveel de nadruk op Wortegem, waar al onze verste voorouders geleefd hebben. Toch schreven we ook dat de Meirhaegehoek zich over het grensgebied van Ooike en Wortegem uitstreckte. Nu is het heel moeilijk om een gehucht precies af te bakenen, zeker in een ver verleden. In ons geval rijst er een extra-moeilijkheid daar het gehucht onder de heerlijkheid van Walem ressorteerde, die zich evenzo uitstreckte over de dorpsgrenzen van Ooike en Wortegem (en Nokere)... Waar begint en waar eindigt een gehucht? In ieder geval wordt de Meirhaegehoek in de oude bronnen (ook) te Wortegem gesitueerd. Het leven op het gehucht Meirhaege zal zeker meer op Wortegem dan op Ooike georiënteerd geweest zijn, wegens het centrale Walemhof, te Wortegem gelegen, dat het middelpunt van de heerlijkheid was.
- Het is nog veel moeilijker om het kernplaatsje "merahaga" uit 964 precies te lokaliseren. Daniel merkt heel pertinent op dat de "merahaga" zeker niet op de Meirhaegstraat zal gelegen hebben. Deze straat loopt namelijk langs de hoger gelegen droge Walemse kouters. De "merahaga" zal als "moerassige plaats" zeker lagerop gezocht moeten worden. Hij schrijft verder dat er in de omgeving vandaag nog moerassige gronden te vinden zijn, meer bepaald achter de hoeve van zijn zuster Adrienne Meirhaeghe echtg. Desteur, die te Ooike woont langs de voormelde Karmstraat. Bij een bezoek wist de Hr. Desteur mij eveneens te vertellen dat aldaar nog vochtige gronden gelegen zijn. Die natte gronden zijn te situeren in het "dal" van de Vranckaertbeek. Op de Ferrariskaarten (stafkaarten anno 1771-78) zijn die moerassige plekken duidelijk aangegeven : het gebied beneden de Meirhaegstraat, tussen Karmstraat, Hulsthoekstraat en Vranckaertstraat is inderdaad drassig, vooral rond de beide oevers van de Vranckaertbeek, die te Wortegem ontspringt en richting Ooike vloeit. Daniel heeft wellicht gelijk als hij zegt dat onze wieg, de oorspronkelijke "merahaga" te Ooike stond, vermoedelijk omtrent de Vranckaertbeek en Dombos.

We zijn Daniel dankbaar voor zijn kritische opmerkingen die er ons toe aangezet hebben onze ideeën omtrent de "Meirhaege" verder door te denken en zorgvuldiger te ordenen en te formuleren. Graag meer van die reacties.

Ook van onze Franse familieleden kregen we reacties op ons familietijdschrift. Er werd voorgesteld om een franstalige editie van 't meerminneke (la sirène?) uit te geven, daar zij het "Vlaams" ofwel compleet verleerd hebben, ofwel hoogstens nog een vaag begrip van hun (groot-)moedertaal bewaard hebben. Hoe graag we dit ook zouden willen, toch is dit voor ons een onmogelijke opdracht. We hebben reeds de handen overvol om 't meerm'neke om de drie maanden te laten verschijnen én om ons familieboek zo vlug mogelijk af te werken. We willen wel, als er genoeg interesse bestaat, een beknopte Franse versie van ons familieboek uitgeven. Enkele nichten, de dochters van Cyriel Meirhaeghe-Clæys uit Astene, zouden bereid zijn om het vertaalwerk op zich te nemen. Doch dit zal zeker nog niet voor morgen zijn. Er zullen trouwens ook heel wat bijkomende moeilijkheden rijzen, want die talloze oud-Vlaamse teksten zijn bijvoorbeeld al niet te vertalen. Eerst moet onze "Nederlandse" genealogie gerealiseerd worden en dan zien we wel.

Met erg veel interesse lazen we het solide genealogisch werk van de Hren. Frantz en Albert Van Dorpe: "de familie Van (den) Dorpe" (1200-vandaag). De Vanden Dorpes vormen, samen met de Van Meirhaeghes, een der oudste Wortegemse geslachten en beide clans waren door talrijke huwelijken met elkaar verbonden. Het lag dan ook voor de hand dat we in het boek heel wat naamgenoten terugvonden. Daarenboven tellen alle Kanegemse Meirhaeghes tussen hun verre kwartiervoorouders een aantal Vanden Dorpes. Het werk bevat dus voor ons allen veel bruikbare informatie. De Hr. Frantz Van Dorpe uit St.-Nikiaas, tevens Meerminlezer, verraste ons daarbij nog per brief met een hoop extra-gegevens. Het klapstuk was wel een kopie van het 16°-eeuws dolfijn-familiewapen, dat door een tak van onze stam gedragen werd. In een volgend nummer zullen we daar dieper op ingaan en het dolfijnwapen in bijlage afdrukken. Hartelijk dank voor deze unieke aanwinst.

aandacht voor de volgende adreswijzigingen - redaktie :

- Herman Meirhaeghe, A. Latourstraat 31 (vroeger 25), Ledeberg.
 - Jan Meirhaeghe, Europastraat 15, Ingelmunster.
vroeger : Ingelmunstersteenweg 133, Oostrozebeke.
-

hoor hoe
mijn zwijgen verzilvert
en zeldzaam met bladgoud
belegd ligt het woord
geijkt op de tong
en zeldzaam met bladgoud
betekent mijn pen en bekent
de trage hartslag
in mijn vingertop

mijn hand stolt
in een lettergreep
behoedzaam op het netvlies
is mijn schrijven bijna
aarzelen
ik stem mijn stem
voor kleine oren
voor tere trommels
is mijn zeggen zuiver
ademen

meirhaegherman
17.9.1980.